

SERGİLER

Seramikle karikatür

Kendi kendini daha doğrusu bir hatâsını tekrarlamakta ısrar eden zarif karikatürcü Semih Balcıoğlu'nun sanatına seramik, fena ve zevksiz bir unsur olarak müdahale ediyor.

BU sütunlarda, yazın bir açık hava sergisi tertip etmiş olması münasebetiyle bahsettiğimiz bir genç yabancı sanatçı Miss Elizabeth Tyler, Şehir Galerisi'nin giriş salonunda, şehrimizden yapılmış peyzaj illustrationlarını teşhir etmektedir ve bu tarzın başarılı örneklerini veriyor.

Türk — Alman Kültür Merkezi salonlarında genç alman grafik sanatçılarından Carl-Heinz Kliemann, otuz kadar gravür, desen ve tahta oymasını teşhir etmektedir. Son on, onbeş yıl içinde yapılmış ve çoğu peyzaj olan eserlerin hususiyeti: dünya savaşı sonucu etkileri altında kalmış yenik kuşağın endişelerini taşımakta oluşudur.

Şehir Galerisinde Balcıoğlu seramiklere karikatür çehnesi vermek hususunda tutturduğu yolda ısrar etmektedir. Hemen söyleyim ki teşhir ettiği parçaların seramik bakımından renkleri, kompozisyonları başarılı olduğu halde karikatür zevki bakımından şaşılacak kadar alelâdedir. Özellikle ayak gösterenler! Bunlar, Fransızların bu kelimeye verdikleri mecâzî mânâda görülüyor. Onun için de, karikatürist olarak ve şahsen zarif sanatçıya şaşıyoruz. Karikatür ve hiciv, yazı icât edildiği zamanlardan beri türlü çeşitte ve her türlü imkânlarla baş vurularak yapılmıştır. Nasıl ki örneklerini hiyerogliflerde görmekteyiz. Semih Balcıoğlu'nun Mısır devrine döner gibi davranışından, doğrusu haz duyamadık. Seramikteki kabiliyetini seramikte, karikatürdeki de kâğıtta ve mürekkepte göstermesini dileriz.

Galerinin bir salonunda Salih Zeki yirmi kadar tablo ile bir sergi açmıştır. Usta sanatçılardan devamlı olarak ilham alan ressamın bu seferki peyzajları Akdeniz kıyılarının güneşli ve neşeli köşelerinde yapılmışa benzediği için ferahlık veriyor. Hele şu karlı günlerde, İstanbullu «Cote d'Azur» gibi görüyoruz.

Yapı ve Kredi Bankası kültür hizmetleri çalışmalarında halk sanatlarından örnekler vermekte devam ediyor. Geçen yıl bu yıla bağlayan sergisi «Silâhta güzellik» idi. Hüseyin Kocabaş adını taşıyan meraklı ve değerli zâtın koleksiyonundan alınmış, taş devrinden başlayıp tunç ve demir devirlerinden geçerek 17. asır sonlarına kadar çeşitli, çoğu Türk yapısı silâhlar gösteriliyordu. Bu sergi, yerini Nâdide Uluand'ın kaşık, kese ve oya koleksiyonunun nefis parçalarına bırakmış bu lunuyor. Silâhta güzellik, güzel amma ne de olsa silâh! Şimdi kadın inceliğini, zevkini, parmaklarının hünerlerini — bunlar daha da tesirli silâhlar değil mi? — gösteren ve insanın gözlerini yaşartacak kadar güzel şeyler hayran bakışlarımıza serilmiş. Ayrıca, bu o-yalar, keseler, gümüş para devrine yetmişmiş, «gençler» için neler de hatırlatmıyor. Ya o-yaların taşıdığı isimlerin hoşluğuna, anlamlarına, duygulu kinayelerine ne demeli? İşte bir kaçı: Şehper hanımın kâkülü, gönül kilidi, hanım beye kol atmış, gidiyorum arkamdan gel!

Fikret ADİL

ŞEHİRİN KENARINDA
Kliemann'ın tahta üzerine bir oyması..»